

ÉLET KÖVÉREN ÉS SOVÁNYAN, ELVÁRÁSOK SZERINT...

Hetek óta érlelgetem magamban a témát. Fogalmazom a gondolataimat, simítom, szelidítem, próbálom eltüntetni a dühömet, a felháborodásomat, hogy tárgyilagos, és igazságos lehessenek. Egy részét már többször is “megénekeltem”, de az Élet apropót adott hozzá ismét.

Két dolog sarkallt a megírására:

1. A legújabb Bochkor botrány, amikor már megint beszólt a molett nőknek.
2. És a Facebook nem régi játéka: 5nap, 5 fotó 15 évnél régebről és naponta egy új kihívás.

Bennem összekötődött a kettő, és ez mindjárt érthetővé is válik.

Az önmagát tökéletesnek hívó Bochkor Gábor

A híres nagyszájú “szépfíú”, Mr. Tökéletes már többször kihúzta nálam a gyufát. Évekkel ezelőtt, amikor még a Bumerángot vezették a Danubius Rádióban és én éppen Budapest felé vezettem az M5-ösön megszólalt a telefonom, és rám szóltak, hogy azonnal kapcsoljam be a Danubiust, mert Bochkor éppen engem cikiz... Egy Nők Lapjában megjelent cikkem alapján értetlenkedett, és félremagyarázta a soraimat. Már ott tartottam, hogy betelefonálok az élő adásba, amikor Boros Lajos szépen lezárta a dolgot és jól értelmezve a cikket helyre rakta a témát és a partnerét. (Borossal egyébként 40 éve ismerjük egymást.) Lehiggadtam, nem volt folytatás.

Aztán néhány héttel később megint a Bumerángot hallgattam vezetés közben, és Bochkor azt elemezgette, hogy a nők otthon se legyenek lazán öltözve tréning ruhában, mert akkor nem kívánatosak, legyenek csinosak, kisminkelve, magassarkúban, mintha a munkahelyükön lennének, ne másoknak, hanem a férjüknek akarjanak tetszeni. (Ezt én is sokszor megkaptam a férjemtől, hogy: szépen felöltözzöl, kisminkeled magad, majd elmész itthonról...) No, de hogy egy nő soha ne legyen pihenő módban csak azért, mert tetszeni akar otthon is, az azért nem jó megközelítés... Tűsarkúban otthon is? Sminkben otthon is? Ilyet csak olyan mond, aki nem hordja egyiket sem... Ráadásul a témát hosszú időn keresztül még meg-megrágta, mindig újból felháborítva. Már akkor világos volt számomra, hogy neki egy nő valószínűleg nem társ, nem ember, hanem elsősorban egy szexuális tárgy, akinek az a célja, hogy az Ő vágyait mindig frissen tartsa... (Szegény Várkonyi Andrea! Neki is így kell lennie minden nap?)

Hozzáteszem: a slampos, gondozatlan, ápolatlan, elhízott feleségektől nekem is herótom van, akik képesek egész nap otthonkájukban főzőcskézni, és mit sem törődnek megkívánhatóságukkal... Általában aki önmagára igénytelen, az a környezetére, a gyermekeire is, és valószínűleg a férjével sem törődik megfelelően. Semmilyen szempontból. De Bochkor nem róluk szólt, illetve nem elsősorban róluk, hanem még tovább finomította az elvárásait.

Egyébként innentől soha többé nem hallgattam a Bumerángot!

Volt egy barátnőm, aki csaknem tíz évig élt ugyanilyen elvárású férfival, mire párja felébredt, neki már megfésülködve, kisminkelve készen kellett állnia, hogy mosolyogva várja az ébredő uraságot, és kiszolgálja őt. Neki is, otthon is magassarkúban kellett lennie. Ő maga színpadi ember lévén eleinte még örült is ennek a kihívásnak, de hamar beleunt, fárasztónak tartotta ezt az állapotot, és a szakításkor nagyon fellélegzett... *Rájött, hogy nem az embert szeretik benne a hibáival együtt, hanem dísznek, amolyan "mellékletnek, díszletnek" használják más életében.* Onnantól meggondolta, hogy mikor vágja magát top állapotba!

És mindezek után jött a friss botrány. Az adást nem hallottam, mert nem hallgatom azt az adót, ahol most Bochkor Gábor dolgozik. De a felháborodott reakciókat már követtem, és csak onnan próbáltam követni az eseményeket. Megpróbáltam megtalálni a leghitelesebb idézetet, de rájöttem, nem az számít, hanem megint a gondolat, a filozófia, amit képvisel. Ráadásul **Pierce Brosnan** feleségét, **Keely Shaye Smithet** cikizte, aki valóban meghízott, de a férje így is nagyon szereti, felvállalja, kipártolja. (Én is kb. úgy nézek ki, mint ő, csak fiatalon se voltam annyira sudár, mint Keely. Sokszor eszembe jutott, hogy milyen jó, hogy egy híres férfi felvállalja, hogy mindez nem számít az egyéb értékek mellett. Valószínű, a libidóját se befolyásolja! Nem tartja a feleségét megkívánhatatlannak.)

Olyan reakciót is találtam a Facebookon, ahol arra hivatkoztak, hogy az elhízott nőket Bochkor Gábor szerethetetlennek minősítette. Ez túlzásnak bizonyult, talán ilyen kijelentést nem tett, de amit mondott, az sem jobb: *"...muszáj beszélni azokról, akik egyszerűen nem figyelnek oda magukra. Aki ennyit hízik (mint Keely), az külsőleg méltatlan lesz partneréhez, mert lesz..ja a kapcsolatot."*

Itt álljunk meg egy szóra! Miért tesz Bochkor Gábor egyenlőségjelet a slampos, tényleg elhanyagolt és a lelkileg beteg, és attól hízó, esetleg testi betegségek miatt többlet súlyt felszedők közé? **Miért azt deklarálja a véleményével, hogy a nő feleségként, partnerként is élete végéig elsősorban szexuális tárgy, akinek a férfi kiszolgálása az elsődleges célja?** Kezdeményezzünk műsort azokról a férfiakról, akik néhány hónap után inkább a számítógépükkel töltik az idejüket, mint a feleségükkel? Akik pornózva maszturbálnak a szeretkezések helyett? Akik unalmassá válnak, pocakot ersztenek, de beszélnek a

csinibabáknak is, mert nekik mindent szabad? Akik a legtökéletesebben kinéző, csinos feleségeket ellátják minden földi jóval (ékszer, autó, drága nyaralás) de közben prostituáltakat tartanak fenn maguknak, mert egy menő, gazdag vállalkozónak ez az életmód dukál? (Több ilyen feleséget is kezelek... Csinosak, szépek, egy pillanatig se elhanyagoltak – csak magányosok a férjeik mellett. Aktívak volnának, ha a férjük is az lenne.)

Félreértés ne essék! Nem vagyok feminista, sőt!... De ez egy egyoldalú, nagyon felületes vélemény egy olyan országban egy ismert és közkedvelt média személyiségtől (akinek azért adnak a szavára), ahol a lakosság nagy százaléka – mondjuk finoman – a teltkarcsúak körébe tartozik, és orvosi szempontból is – a rossz táplálkozási és életmód szokások miatt – elhízott. Nemcsak a nők! A férfiak is! **Bochkor Gábor több tízezer nő lelkébe taposott bele, akik esetleg évtizedek óta szélmalom harcot vívnak a kilóikkal, az egészségükkel, és nem otthon ülve, bezabálva várják, hogy lefogyjanak.** Egészségüket kockáztatva szuszognak az edző termekben, hogy megfeleljenek egy kor elvárásainak, kihívásainak, amik sokszor már nem a saját elvárásaik, hanem a környezeté. Azé a környezeté, ahol **manapság tilos megöregedni, és mindig, mindenkinek, mindenhol topon kell lennie, csinosnak, ápoltnak, mert jön egy valaki, aki nemsokára kicikizi. Lehet, hogy a kollégák közül, lehet, hogy a baráti társaságban, lehet, hogy az orvosa, és lehet hogy a tömegkommunikációban, de meg kell felelni egy külső elvárásnak, minden áron!**

Ha valaki szép, csinos és egészséges – esetleg ismert -, jöhet egy lesifotós, aki lencsevégre kapja, és kiderül, hogy az egyik ujján lekopott a körömlakk, az egyik lábujján tyúkszem van, vagy a szélfúttá hajból kilátszik a pótlás... Szent Ég! Micsoda skandallum! Azzal kell szembesülni, hogy még a tökéletesnek hittek se tökéletesek! Görcsölni kell minden nap azért, hogy mi nők tetsszünk a férfiaknak... **minden áron!** És vannak, akik állják a sarat felvállalva önmagukat. Nem véletlenül az én kedvencem **Queen Latifah!** Úgy zseniális, ahogy van, és a túlsúlyával együtt szép.

Változik a szépség ideál, és nem akarok visszamenni Rubensig... Elég, ha az ötvenes évekre gondolok, amikor mindenki jóval molettebb volt, mert a háború nélkülözései után mindenki többet evett, és a teltebb vonalak a jólétet szimbolizálták. Az ötvenes évek fotóin még **Sophia Loren** is jóval teltebb idomú, szélesebb csípőjű, **Merilyn Monroe** is megbukna a mai szépség ideál vizsgán, és daginak minősítenék...

Én is az ötvenes években voltam kisgyerek. Amikor mindenhez kenyeret ettünk, mert hamarabb jól lehetett lakni, és nem volt jó minőségű élelemből megfelelő mennyiség. És a jó minőség se nagyon volt ismert... Nem volt szabad a tányéron hagyni az ételt, mert örüljünk, hogy van mit enni. (A mai napig nem tudom megtenni, hogy hagyok a tányéron, nincs pazarlás, mert ezt a zsigereimbe nevelték, és rosszul vagyok, ha azt látom, hogy valaki a kiszedett étele nagy részét ott hagyja, és megy a szeméttbe. Az amerikai ilyen stílusú pazarlás szinte fáj!) Ismeretlen fogalom volt a válogatás. Mindent meg kellett enni! Akkor az óvodákban is erőltették az evést, és a menzák se voltak különbek.

Nem volt divat, hogy egy asszony, feleség edzőterembe, vagy futni járjon. Épp elég volt a házimunka – gondolták, meg is szólták volna, ha valaki több időt szentel a saját testedzésére, mint a gyermeknevelésre, vagy a munkára. Egyéni érdekek nem kaptak helyet a szocialista, közösségi filozófiában!

Ennek ellenére én négyéves koromtól sportoltam 13 éves koromig aktívan, napi szinten, de ez sem befolyásolta a testalkatomat. A “dagiság tudatával” nőttem fel, szocializálódtam, és ezzel a gondolattal kezdek bele az új témába, amit a Bochkor Gábor féle jelenséghez is kötök.

Még annyit az ő gondolataihoz, felvetéséhez és személyéhez: mivel 22 évig voltam népművelő (mai szóval kulturális menedzser) sok híres, neves emberrel összetalálkoztam, beszélgettem. Így ismertem meg Boros Lajost is 1972-ben. De valahogy úgy hozta a sors, hogy Bochkor Gáborral soha nem találkoztam személyesen. Pedig Kecskemétre járt repülőgép vezetést tanulni, ott volt (én is) a repülő napokon, fogadásokon, és mindig elkerültük egymást. Mindig sokat számít a személyes benyomás. De valahogy úgy érlelődött ez meg bennem, hogy vele nem is szeretnék összefutni. Annyi minden nekem nem tetsző dolgot nyilatkozott már, hogy képtelen lennék elfogadni, meglátni a pozitív arcát. Mert bizonyára az is van neki. Ő pedig nyilván remekül meglesz enélkül a közös találkozás élmény nélkül is...

5 nap, 5 fotó – 15 évnél régebbi – és 5 újabb kihívás

Sok férfi fanyalogva figyelte ezt a Facebookos játékot, de azt gondolom mi nők, legtöbben nagyon is élveztek. Jó volt nézni mások fiatalabb kori fotóit is, és feltenni a sajátunkat, hogy közzétegyük változásainkat, hogy büszkéek lehessünk egykori, fiatalkori szépségünkre. Mert nagyon nehéz elfogadni az öregedést, és a kellemetlen irányú formálódást. Megnyugtató, hogy mások is öregszenek, és jobban néztek ki. Mint ahogy megnyugtató az öregedő színészeket is látni, és valahogy olyan emberi, hogy Schwarzenegger is ugyanolyan “megszottyadt öregember” lett, mint kevésbé híres kortársai... De azt is el tudom képzelni, hogy ők sokkal nehezebben viselik ezt, mert fürödhetek a szépségük és tökéletességük dicsfényében, napról-napra szembesülve ezekkel filmekben, képeken, versenyeken. És lám-lám! Őket is kikezdi az idő, nem csak a civileket!

Már alig vártam, hogy engem is kihívjanak a játékba, és válogattam a képeket. Sokan meg a “savanyú a szőlő” elmélet alapján fitymálták a játékot, mert őket nem hívták ki, megint mások titkolóztak, hogy ők ugyan nem osztják meg... Ugyan már! Nyilván nem kell a világhálón minden hascsikarásról beszámolni, de ezek a képek a barátok között teljesen elfogadottak. A többi, meg nem számít... akinek van titkolni valója, az legyen óvatos...

Egy régen, már többször is megénekelt gondolatot frissítek most fel a képek kapcsán. **Amikor a régebbi képeinket nézzük, mindig megvan az érzés, hogy “mennyire jól néztünk ki!” “mennyivel jobban, mint most!” és mégis emlékszünk, hogy akkor mégsem voltunk megelégedve magunkkal.**

Feltesszük jelenbéli képeinket, és megint kritizáljuk. Nem érezzük jól magunkat a bőrünkben. Aztán megnézzük ugyanezt a képet 5 év múlva és elgondolkozunk. De hiszen nagyon is jól néztünk ki! Miért is nem voltunk megelégedve magunkkal? És újból ismétlődik bizonyos időközönként ugyanaz. A jelenben elégedetlenek vagyunk, évek múlva visszatekintve meg nem is értjük a dolgot. Pedig: később, minden évről évre egyre rosszabb lesz, mert öregszünk! **MOST kellene megelégedni magunkkal, mert az eredmény tényleg egyre rosszabb lesz.** Legalábbis egy bizonyos életkortól. (Talán ez a folyamat a gyerekkorra nem igaz, és meglehet, hogy csúf, dagi vagy óriási szemüveget hordó tapsifüles gyerekek jóképű férfiakká, szép nőkké nővik ki magukat. De 30 után már az eredeti gondolat érvényes.)

Ki mikor, hogyan érezte magát a bőrében, ez nem jött le mások képeiből, csak a sajátomról tudok nyilatkozni, mert nagyon jól emlékszem az adott korszakom érzésvilágára is.

Szépként is kövérnek éreztem magam

A csecsemőkori képemre nyilván nem, de a négyéves korban készültre már emlékszem. Ugyanúgy néztem ki, mint most az ugyanennyi idős unokám. Vidám voltam és boldog, emlékszem, hogy "szép kislánynak" tartottak, aki az apukájára hasonlít. (Pedig az anyukám volt szépségkirálynő...) Akkor kezdtem aktívan sportolni, íjászkodtam, és amint lehetett, versenyeken is indultam. Szép eredményeket értem el, gyakran győztem. Íjászat mellett balettra jártam – mai testalkatomat nézve ez viccesnek tűnik -, de szívesen jártam és viszonylag ügyes voltam. Az első "beszólás" is ehhez a korszakhoz kötődött.

Nyilvános, szülőknak tartott **balett vizsgán** voltunk Kecskeméten, a Cifra Palotában 1957-ben. Még a tanár nevére is emlékszem, Vincze Miklósnak hívták. A bemutató egy részénél nekifutásból előre szaltót kellett bemutatni. Ez még soha életemben nem sikerült, de *mindig kitartóan próbálkoztam*. Miki bácsi az alábbi szöveggel konferált be engem: "Remélem most Editkének is sikerül megemelni a nagy fenekét!" Megszégyenültem és dühös voltam. Akkor, életemben először és utoljára, megugrottam a szaltót. És soha többé nem mentem balettozni...

Innentől rajtam volt a pecsét: én dagi vagyok.

De nem voltam az! Normál testalkatú, még csak dundinak sem nevezhető kislány voltam. Addig...

Mire iskolás lettem, már dundi voltam, de nem több. Már **a tanévnyitón** kigúnyoltak, mert nem jutott nekem csoki, amivel az elsősöket megajándékozták, én meg szóvá tettem. Meg is jegyezték: neked annyira nem is kellene... Aztán elsőben **egy nyilvános ünnepségen** énekelnem kellett, és egy feleakkora kislányt állítottak mellém, mint én vagyok. Mellette tényleg daginak néztem ki, és a közönség kacagott, amikor a tanító néni intésére nem voltam hajlandó abbagyni az anyáknapi dalt, mondván, hogy megtanultam mind a három versszakot, el is foglalm énekelni!

Már másodikban színpadi előadásra készültünk, amit az iskola diákjai, és tanárai előtt mutattunk be. Seregszemléknek hívták. Én **A kiskakas gyémánt félkrajcárja** című mesében szerepeltem, mondanom sem kell, én voltam a pasa, mondván: Editékének kevesebb kispárna kell a kitöméshez, a pocakhoz, mint másoknak... Harmadikban **kölcsönadtak vendégszereplőként** egy másik osztálynak ugyanerre a szerepre, mondván hogy a szerep szövege, a kosztüm és a pocak is megvan hozzá... Ekkor már tényleg kövérke voltam. A torna órán rendre kinevettek, máskor meg irigyeltek, mert kitűnő tanuló voltam, és mindig vigyorgós. Népszerű a gyerekek és a tanárok között is.

Kilencévesen beválogattak a Kecskeméti Katona József Színházba gyermek statisztának. Az **Osztrigás Mici** második felvonásában, egy kórusban énekeltem, szerepeltem. Főszereplő Galambos Erzsébet volt. (Ekkor kaptam életem első fizetését, amit később a nyugdíjamba is beszámoltak!) A jelenet végén mindenkit felvettek a színészek és úgy vitték ki a színpadról, csak engem nem.

Tízévesen az édesapám gúnyolt ki, hogy dagi vagyok, nem fér el mellettem az ajtónál és "miért nem vagy olyan csinos kislány, mint a szomszéd Csöpike?" A szomszéd Csöpike 16 éves, nagyon csinos bikinis kamaszlány volt, aki tetszett apámnak, és több képéhez is modellül szolgált. **Én sajnos nem tudtam megfelelni apám elvárásainak, és ez a fájdalom végig kísért az életemben.** Édesanyám, édesapám nagyon csinos, sovány, formás emberek voltak. Csakhogy én a két nagymamám vegyes génjeit örököltem, és apám arcvonásait. Néhány vonást édesanyámtól, ami csak jóval később derült ki.

Ugyanebben az életkorban történt, hogy egy másik **úttörő seregszemlén** az osztályunk néptánc bemutatóval készült. Abban is szerepeltem, mert úgy tűnt, én tudom a legkönnyebben elsajátítani a lépéseket. (A balettos múlt...) De szerepeltem a kórusban is, énekes trióban is, egyéniben zongoráztam, általában egy szemlén 4-5 számban is szerepeltem. Amikor a zsűri a táncot értékelte, a következő hangzott el: "a csoport alapvetően nem tud táncolni. Az a kis dagi elől volt a legjobb, de a kinézete miatt nem színpadképes..." Többé nem léptem fel táncosként, de életem végéig ilyen vagy olyan formában **juszt is** voltam színpadon, bizonyítandó a színpadképességemet. (Életem egyik legnagyobb hajtóereje a dac!)

Ekkorra már nagyon kitűntem a kortársaim közül. Míg a legtöbben 35-40 kilósak voltak, addigra én már túl voltam a hatvan kilón, felnőtt ruhákat hordtam. Emlékszem, **Szegeden voltunk kiránduláson**, és elmentünk a Pick Szalámi Gyárba gyárlátogatásra. Az egyik férfi odajött hozzám, és megkérdezte, hogy hány főből áll a csoport? Azt hitte, én vagyok a tanárnő... (Az akkori osztályfőnököm alacsonyabb és soványabb volt nálam.) Sírva fakadtam, és felháborodva mondtam: nem látja, hogy én is gyerek vagyok?

A testalkatom elrabolta a gyerekkoromat!

Mire hetedikes, 13 éves lettem, 170 cm magas voltam, 74 kiló és nemileg még éretlen. Gyermek arccal, mosolygósan, belül tele fájdalommal, és makacsul az ésszel, humorral és sikerekkel akartam kárpótolni azt, amit a sors a testem miatt

elvett tőlem. Beköszöntött a szerelmes korszak is, és az a fiú, aki nagyon tetszett, aki iránt szerelmet éreztem – kinevetett és megalázott. Szintén a kövérség miatt. Aztán nyáron édesanyám levitt Szegedre, az akkoriban létrejött **klinikai endokrin osztályra**. Az első vizsgálaton megállapították, hogy hízásomat pubertáskori hormonzavar okozza, és be kellett feküdnöm az osztályra, ahol az endokrinológia fejletlensége miatt még csak kísérleteztek velünk... Két borzalmas hetet töltöttem ott, ahol a kövérek között én voltam a legsoványabb, 180 kilós, 18 éves szobatársam volt, a másik ágyszomszédom hirtelen öregedett, a szomszéd szobában lévő 34 éves férfi tíznek nézett ki, és néhány héttel korábban ugyanott meghalt egy húszéves fiú, aki nem állt meg a növekedésben, és a csontjai szétszakították a testét. Gyógyszereket kaptam, de a hatásuk csak egy év szedés után jelentkezett.

A klinika után egy héttel fotó készült rólam a névnapomon. 1966. szeptember 16. A fotóról egy kislány arcú nő tekint vissza. **Húszévesnek néztem ki, nem kövérnek, csak érettnek.** Egy lakodalomból azért kellett eljönnünk, mert az egyik felnőtt kikezdett velem, kellemetlen helyzetek adódtak, én nem tudtam mit kezdeni velük, a szüleim kimentettek belőle. Az a férfi azt kérdezte tőlem, hogy mikor érettségiztem? Teljesen meg voltam hökkenne a kérdéstől.

Megerősítem: ellopták a gyermekkoromat...

Négyéves koromtól eddig, a 13 éves korig tartott az az időszak, amit úgy neveznék, hogy

stigmatizáció. Rám került a kövér vagy bélyege! Nem volt a homlokomra írva, hogy beteg vagyok. Nyilván a túlsúly miatt nehezkesebb volt a mozgásom, nem szerettem sportolni. És bánatomat édességekbe is öltem, ezt bevallom. Attól voltam boldog. Csoki függő lettem, amire mind a mai napig nagyon kell vigyáznom.

Innen már másról szól a molettség sztorija!

Mire a gimiben másodikos lettem, leadtam tíz kilót, ami nagyon meglátszott. Feltettem egy 1968. szeptember 16-án készült fotót a Facebookos játék keretein belül. Egy nagyon szép, üde, mosolygós kamaszlány néz vissza! Mégis. Nem tudtam megszabadulni, a “kövér vagyok” stigmájától. A gimnáziumi osztálytársaim is cikiztek, le kellene fogyni. (170 cm magassághoz 63 kg voltam!!!) De a többiek csak negyven, és az volt a divat... Édesanyám fűzős harisnyatartóban járatott, melltartóba kényszerített azzal, hogy “nem szép a tested, el kellene takarni”, ez sem, meg az sem előnyös... Édesanyám szépségkirálynő múltjához képest tényleg. Az osztálytársaimhoz képest is. De önmagamhoz képest? Egyszerűen nem voltam divatos...

Teljes boldogtalanságban éltem végig depresszív hajlamú, suicid kísérletektől sem mentes kamaszkoromat, pattanásos arcbőrömtől szenvedtem. Ha most megnézem a képeket, nem is értem. **Nem voltam kövér! De bennem volt a**

kövértség tudata, és a környezet elvárásrendszere osztálytársaimtól édesanyáimig. Próbáltam magabiztosnak tűnni, de akkor meg nagyképűnek tartottak. Nem voltak udvarlói, de mindig szerelmes voltam valakibe, ami nem volt kölcsönös. Mégis könnyűvérű, fiúzás csajnak tartottak. (Még bulikba, klubokba se jártam.) Miért is? Mai napig nem tudom. Szüzességemet is az a fiú vette el, akihez később hozzámentem feleségül, 31 évet töltöttem el vele, és két gyermekünk született. Évtizedek távlatából aztán kiderült, hogy ez is, az is szerelmes volt belém. Most mondják? Akkor nem tudtam róla!

Azért is mentem korán, 21 évesen férjhez, hogy bizonyítsam, kellek valakinek. Nagyon féltem attól, hogy egyedül maradok, nem vagyok elég szép ahhoz, hogy válogathassak. Mert igazán jó házasságot, csak a szép nők tudnak kötni! Feláldoztam a karrieremet is ezért! Nem mentem nappali tagozatra Szegedre, mert az udvarlóm Budapestre járt egyetemre, és féltem, hogy akkor elveszítem. Később, 1975-ben, már férjes asszonyként a budapesti, rádiós karrieremet áldoztam fel emiatt a félelem miatt. Nehogy tönkremenjen a házasságom, nehogy – csúnya nőként – ne tudjak másodszor is házasodni... Inkább gyorsan szültem, és az anyai feladatokat választottam.

Az esküvőre mesterségesen, erőszakosan lefogyasztottam magamat. Majdnem éhezéssel. Ha fagyit akartam volna venni, akkor az arra szánt pénzt bedobtam egy tárcába, én meg csak nyeltem nagyokat, így gyűjtöttem össze egy parfüm árát, amit az esküvőmre vettem. Nem ettem kenyeret, cukrot, szinte semmit. Ekkor meg ugrattak a főiskolai csoporttársaim, és előttem zabálták a tortát... Hatvan kilósra sikerült lefogynom. Kb. ötödikben voltam utoljára ennyi... De kezdtem divatos alkatú lenni. Harmincöt centiméteres miniszoknyát hordtam, miattam karamboloztak Kecskeméten, mert a pasi engem nézett, nem a forgalmat. Igaz, nem tudtam nevetni, lépten nyomon elájultam, lement a vérnyomásom, nem éreztem jól magam a bőrömben a súlyvesztés ellenére sem, de a környezet elégedett volt velem. Na most már divatos vagyok, az elvárásoknak megfelelően! A többi nem érdekelt senkit!

Házasságkötés után sok fotó készült! Születtek a gyerekek, így állandóan figyelemmel lehetett kísérni az én változásaimat is. *Ezekben az években is azzal küzdöttem, hogy visszanyerjem a terhesség előtti súlyomat.* Soha többé nem voltam 60 kiló, ezért megint kövérnek éreztem magam, a "foggyál le" egy jelentős társadalmi nyomásként nehezedett rám. Mindkét gyerek után 70 kilósra visszafogytam. Azt hiszem, nekem ez a "versenysúlyom". A fotókon jól nézek ki! Egy szemernyit nem voltam kövér, még csak molett sem! Csinos, fiatal kismama, aki a második gyerek után már elkezdett szexológiával foglalkozni.

Amint visszaálltam a munkába, bedarált a munkahely elvárása. Ilyen fogyókúra, olyan, nincs olyan, amit ki ne próbáltam volna. Szinte minden héten találtam az íróasztalomon egy-egy újabb kúra receptet, amit célzásnak vettem. Mire megelégedtem volna magammal, megint volt cédula az asztalon. Mindennel tudtam fogyni négy kilót, az egyikkel tízet, de a jójó effektus miatt mind, mindig visszament, és mindig maradt egy kis fölösleg.

Nézem a képeket: nem voltam kövér!

A munkahelyem tele volt tükrökkel, naponta többször elmentem előttük. Másokhoz képest molettnek éreztem magam. A férfi kollégáim gúnyoltak.

Nézem a képeket? Miről beszéltek? Szép voltam, és formás!
Visszanézve mindig! De ott, akkor, kövérnek éreztem magam. Csúnyának, esetlennek, amit a siker hajhászásában próbáltam ellensúlyozni. Nagyjából bejött, mert a munkámban sikeres voltam. Népművelőként is, szexológusként is kezdtek megismerni. Sokat rohangáltam, aktív sport nélkül is megvoltak a kilométerek a lábamban, ráadásul állandóan túsarkú körömcipőben, márvány padlón. (Ezt csak a nők tudják milyen!)

Anyagiakban nem voltam sikeres, az állami fizetésünk nagyon alacsony volt. A rendszerváltás pedig felvillantotta az orrunk előtt a meggazdagodás lehetőségét, bárki válhat bármivé, csak akarni kell és hinni benne – én ezt elhittem. (Pedig ez micsoda ostoba szlogen!) **Vállalkozó lettem, rengeteget dolgoztam, meg akartam gazdagodni.**

És innentől indult az igazi elhízás.

Negyven éves korom körül felpakolódott pár kiló, de az még nem volt jelentős. Az egyetemi (levelezős) évek után 5-8 kg. A nagy és kellemetlen változást a vállalkozói életforma hozta. Rengeteget dolgoztunk, a napi 10-14 órát símán. Rengeteget autóztunk, mert az országban keresztül-kasul utazgattunk, Győrtől, Sopronon át – Székesfehérvár – Békéscsabáig. Volt olyan hónap, amikor hatezer kilométert vezettem a saját autómmal. Enni nem volt idő, csak hajtottunk. Viszont a szervezet jelzett, fáradtság ellen gyorsan egy kis péksütemény, egy kis csoki, este meg viszonylag nyugisan jó kis vacsora. Három évet dolgoztam a cégnél, a meggazdagodás elmaradt, de felszedtem húsz kilót. Rossz érzés volt. Az orvosi leleteimre már rákerült az újabb stigma: **obes. beteg (azaz kórosan elhízott)**. A mozgásomban nem akadályozott, futottam tovább, csak már fájtak a lábaim, a stressz és a fizikai megterhelés együtt, a rossz táplálkozással fűszerezve előhozta az epekövességet és elindult a lavina, egyik betegség a másik után.

Az egyik orvos, aki pontosan ismert, mert évekig egymás szomszédságában laktunk, az egyik vizitkor megjegyezte: Editke, nem gondoltál még arra, hogy lefogyjál? Brrrrr..... Nem! – ez volt a válaszom. Akkor már elmúltam 45 és legalább 35 éven keresztül valamilyen módszerrel fogyókúráztam. Ezt ő is tudhatta! Akik ismertek, azok tudták, hogy nekem a témát se szabad felhozni, mert ők érte!

Most sorolhatnék orvosokkal összefüggő rémtörténeteket, hogy kik, mikor milyen javaslattal álltak elő, de semmire se voltak ezek jók azon kívül, hogy stressz helyzetet teremtettek. Két orvos-természetgyógyász volt csupán, aki konkrét ötletekkel próbált segíteni. Az egyik módszerrel sikerült is többször leadni kilókat... Többször... Mert mindig visszajött...

Néztem a fotókat. Még mindig nem néztem ki kövérnek, pedig a súlyom már sok volt! *Általában 15-20 kilóval mindig több vagyok, mkint amennyinek kinézek.*

És a kárpótlás az ellopott gyermekkoromért: mindig 15-20 évvel fiatalabbnak is gondolnak, mint amennyi valójában vagyok.

Mi történik ekkor? A testem már valóban túlsúlyos, betegségek sora jelzi a gondot. De kinézetre nem súlyos a helyzet! Egyesek megszólhatnak, mások tanácsokkal látnak el, megint mások meg irigyelnek, hogy "milyen jó az Editnek, az ilyen ducin is milyen elégedett magával, hogy tudja viselni a kövérségét!" De az irigyek nem tudják, mi van mindez mögött.

Ádáz küzdelem kezdődött a kilókkal. Beszálltam egy üzletbe, ahol testsúlycsökkentő módszereket, termékeket árultunk. Én speciel 12 kg-ot híztam tőle! Így nyilván az üzletben se lehettem elég sikeres. Egyik üzlet a másik után, termékek egyik a másik után, torna, edzőterem, csoda módszerek, Norbi módszer is. Azzal kilenc hónap alatt egyetlenegy kilót vesztettem a súlyomból! És a hitemet. Szinte mindent kipróbáltam, mindig eredménytelenül. Több termékre is allergiásan reagáltam, többitől is majdnem meghaltam, fulladásos rohamokat kaptam.

Az egyik üzletben egy fitness edző volt a szponzorunk. Személyre szóló edzéstervet dolgozott ki nekem: "papírkutya lesz belőled néhány hónap alatt, meglátod!" – ezt ígérte. Elkísért az edzőterembe, bemutatta a gyakorlatokat, amit három hónapon át kitartóan csináltam. Egyetlenegy kiló se ment le! Nem akarta elhinni, elkísért a terembe. Futópadon voltam, a pulzusom felment százra, majd 110-re, és további futás ellenére visszament kilencvenre. Soha nem értem el a zsírégetéshez szükséges pulzust! (Azóta tudom, hogy a szedett szívritmusszabályozó gyógyszer akadályozta ezt meg!) Az edző lemondott rólam. Jártam úszni hetente kétszer. Hiába. Ilyen kúra, olyan kúra, edzések, mindenféle módon – eredmény semmi. Sőt! A kilók csak szaporodtak.

Közben a nagy pénzhajhászás közepette tönkrement a házasságom és elváltam. Gyorsan találtam új partnert, kár volt eddig is ettől tartani... Nagyon elszegényedtünk, albérlet, kevesebb munka, pénztelenség. Egy pékségben laktunk albérletben: a napi koszt meleg kenyér volt – hitelre... Plusz tíz kilót hozott legalább. Nem volt pénzünk másra. Fokozatosan csak romlott az állapotom.

Voltam vegetáriánus, voltam paleós. Egyik se vált be. Úsztam, tornáztam, edzettem, trx-eztem. Semmi. Mindig hagytam legalább 6-8 hónap kifutási időt, aztán feladtam, és újabb módszert kerestem. Jelenleg is ikszedik kúrámba fogtam, minden eddigitől eltérő táplálkozás, táplálkozás kiegészítők, sokan jelentős súlyt veszítettek vele, és meggyógyultak mindenféle nyavalyából. *Én egyenlőre életveszélyes állapotban vagyok a melléktünetektől.* (Már három hete 180 és 210 között van a vérnyomásom, ami nagyon veszélyes, több műtéten is túl vagyok, nem részletezem. Semmilyen módon se tudom levinni.) **De nem adom fel! Juszt se!** Csinálom tovább, mert állítólag a melléktünetek el fognak tűnni, és elindul a változás. Gyógyulás és fogyás. Tudom, hogy most kockáztatom az életem, az egészségem. Most akkor se adom fel!

Kedves Bochkor Gábor! Tehát én volnék az a magát elhanyagoló asszony, aki a partnerét lesz...ja, mert nem törődik sem önmagával, sem pedig a párjával? Én volnék az a dagadt, aki bizonyára lusta, irigy, falánk – és sorolhatnám a hét fő bűnt, amit a kövérekre ráolvasnak?

Van párom. Fiatal, jóképű, nagyon csinos, sovány, egészséges. Nem én vagyok az ideálja... Ezt nem csak gondolom, hanem határozottan tudom, mert – volt olyan tapintatlan -, hogy közölte is velem. Mégis velem van. Lehet, hogy a kedvezőtlen külső ellenére mégis vannak értékeim? Lehet, hogy túlsúlyosként is jó nő és szerethető vagyok? Lehet, hogy ugyanezért szereti **Pierce Brosnan** is az elhízott feleségét? Lehet, hogy nem csak egyféle értékrend van? És nem csak *bocskorgáborok* és őt követők értékrendje van ebben a világban?

Megjegyzem, általában azok a nők, - akik nem természetüknél, adottságaiknál fogva szépek és csinosak - előfordul, hogy jobb nők a tökéletesnek látszó társaiknál. Sok gyönyörű, önbizalomhiányos nőt kezeltem! Olyanokat is, akik engem irigyeltek... (Én meg magamban az ő szépségüket.) És a nyitjára is rájöttem: **a szép, csinos nők egész életükben a háritást tanulták meg, hogy távol tartsák maguktól a férfiakat. Semmit nem kellett tenniük a meghódításért, csak úgy léteztek! A kevésbé tökéleteseknek meg meg kellett tanulni hódítani, csábítani, jó nőnek lenni, mert amúgy nem figyeltek fel rájuk.**

Erről eszembe jut **Az egy erkölcsös éjszaka** című magyar film. Van a kuplerájban egy kövér prosti (Mányai Éva játssza). Azt mondják róla: először senki se akar bemenni hozzá, aztán meg senki se akar kijönni tőle...

Most már a fotókon is kövérnek nézek ki, nincs mese. Nem annyinak, mint amennyi vagyok, de kövérnek. Miért csinálom? Mert szeretnék egészséges lenni, mert az életem küzdelmének ez is része. Nem vagyok lusta, nem hanyagolom el magam, és igaz, hogy nyugdíjas vagyok túl a hatvanon, de nem tehetetlenül várom a véget, hanem aktív életet élek nagymamaként, és szeretőként egyaránt. Mert minden tapasztalatom felhasználom a praxisomban is.

És kikérem magamnak az ilyen megnyilatkozásokat, amit Bochkor Gábor is tett! Magam, és testalkatban sorstársaim nevében egyaránt. És kívánom minden önmagával elégedetlen nőnek, hogy gondolja végig ezt a folyamatot! **MOST** kell megelégedni magunkkal, mert ez egyre csak rosszabb lesz! **Öregsünk! Romlunk!** Vagy ha valaki elégedetlen, **TEGYEN ÉRTE**, de azt is **MOST!** Nem majd, nem máskor, hanem **MOST!**

Romló memória

Harminchat éve praktizálok szexológusként és újágíróként. A beszélgetések kezdetén mindig felmérjük a gyermekkor eseményeit, a szülőkkel való viszonyt is. Megdöbbenő, hogy hány fiatal **NEM EMLÉKSZIK** a gyermekkorára! Semmire!

A tanáira, az osztálytársai nevére, a családi nyaralásokra, semmire! Miért?
Miért törlik sokan emlékezetükből az amúgy fontos emlékképeket?

Az ifjúkori képek közzététele révén jutott eszembe ez a téma. A legtöbb fotónak még a készítési körülményeire is emlékszem. Hároméves koromból határozott emlékképeim vannak. Emlékszem az osztálytársaim, tanáraink nevére, a történésekre. És – sajnos – amit sohasem felejték el: a sértésekre, és azokra az emberekre, akik engem valaha is megsértettek. Mint az elefánt, aki sohase felejt... Ez nem véletlen!

Sok szépre, jóra is emlékszem, a klienseimre, tanítványaimra, akár 10-20 év távlatából is. Nem tartom a memóriám egyedinek és kimagaslónak. A többiekénél mindez miért hiányzik?

Járt hozzám Budapesten egy huszonéves fiatal férfi, aki zöldség nagykereskedéssel foglalkozott. Vágyhiány miatt keresett fel. Sokszor hónapokig se jutott eszébe, hogy szeretkezzen a partnerével – akit állítólag szerelemmel szeretett, és nem mellesleg hibátlan külsejű, csinos lány. Nem emlékezett az első szeretkezésükre, az első randira. Aztán, amikor elkezdtem forszírozni a memóriáját kiderült, hogy 18 éves koránál korábbi állapotokra egyáltalán nem emlékszik! Édesanyjával bejárták a fél világot. Egyetlen utiélményéből se maradt meg semmi. Esetleg ha fotót lát... De arra emlékezett, hogy mennyibe került a krumpli nagyker áron 3 évvel ezelőtt...

Mi történik ilyenkor? Valaki túlságosan is csak az ITT ÉS MOSTban él?

Semmi nem fontos, ami a múlt része?

Nincsenek tervei se?

Ez megint nem jó út. A jelent okosan, a múlt tapasztalatainak szintetizálásával kell megélni, hogy reményteljes, bölcs jövőnk legyen. A tervezettség nem öli ki a spontaneitást!

Az a bizonyos arany középút itt is!

Kecskemét, 2016.március 6.

<http://www.origo.hu/video/20160215-hires-emberek-akik-megkuzdottek-a-kilokkal-bochkor-gabor.html>

Sz. Mikus Edit